

Če sem tudi pastirica, kaj za to, Včasih boljše ko dekla. Veš kaj: Ostanive vsaka na svojem mestu, pa bo za obe najboljše.«

»Le ostani ti, če hočeš, jaz pa ne bom!« je odgovorila Marjeta in jezna je bila. Zavila je v stran po stezi, ki je peljala proti Dolinarju. Kristina je gledala za njo — in kaj je zapazila? Marjeta je pač imela visoke pete z gumijem, toda peta na levem čišmu se ji je bila nagnila že zelo v stran in se je tako nekam sumljivo majala in podajala...

Kristina je potem hitela po drugi strani proti domu. Ni bila sicer popolnoma mirna zavoljo tiste zalasnice, ki jo je nosila v žepu, vendar jo je vest hvalila, da se ni dala pregovoriti Marjeti, da bi bila zapustila službo in hišo in ljudi, ki jo imajo radi.

(Nadaljevanje.)



J. E. Bogomil:

Skupil jo je.



Nace Hvalè je služil dolgo let pri železnici. Nesreča ali sreča je hotela, da je moral zapustiti službo. Drugače bi že še bil, samo noge so mu odpovedale. In hoje je vendarle tudi pri železnici precej.

Stopil je v pokoj. A njegova pokojnina je bila mala. Prav kakor nalašč je umrl tiste dni grajski vrtnar v bližini njegovega rojstnega doma. Nace Hvalè se je oglasil v graščini in je tam dobil službo.

V tej novi službi bi se bil počutil potem še zadovoljnega. Samo, da ni bilo tistega sitnega grajskega Bogdana! Pa je bil — in povsod je bil, najrajši pa tam, kjer ga je bilo najmanj treba.

Nace se je velikokrat na tihem jezil. Glasno se ni upal. Rad bi bil prijel paglavca za uho in mu marsikaterikrat rad navil uro. A to je vedel: Bogdan bo cvlil kot na ražnju in se čmeril. Tudi hud bo — za pet minut — in grdo se bo držal, pa minulo ga bo kmalu. Toda gospod graščak in gospa graščakinja... O, to sta pa drugačni vprašanji! Bolje premisliti in potrpeti.

Prišla je pomlad in z njo nenavadna suša. Nace je hodil po vrtu, zalival presajenim rastlinam in hvalil Boga, da ima grajski studenec še kar dovolj vode.

In takrat je bilo tole: Nace se je tistega dne ravno pripravljal, da zveže cev za namakanje z vodovodom. Bogdan se je pa podil za žogo po vrtu. Prav povsod ga je bilo dosti tudi tisti dan.

Ravno je pridiral na tratico pred graščino. Kako bi bilo prijetno, ko bi tudi on zamakal travi in cvetkam! Visoko bi vzdignil cev, in voda bi švignila visoko v zrak in bi škropila kakor dež nazaj na trato in na presajene cvetke. In papa bi ga gledal skozi okno, in mama bi ga videla, junaka...

Ravno prav, da gre Nace proč! Zdaj bo pa kar priskočil... Držati pa cev že zna. Kolikokrat je že videl, kako to reč dela Nace! Pogum in sreča junaška!

Nace je odvil cev pri vodovodu. Voda je ubrala svojo pot po cevi in tiščala pred seboj in s seboj tisto pest zraka, kar ga je bilo ravno takrat



v cevi. Zrak pa se je upiral. In ko je slednjič le moral iz cevi, je bruhtnil s tako jezo, da je kar počilo.

In to je bilo tisto! Bogdan ni vedel, kaj je to. Samo pok je slišal. Kdo ve, če ni v cevi sam parkelj notri? Ali grom in strela? In kaj bi bilo,

če bi se grom in strela spustila vanj in ga ubila? O joj, o joj! Bogdan Bogdan, kaj bo s teboj?

Od samega strahu ni mogel Bogdan izpustiti cevi. Tako lepi obrazek se je spačil, in potok solzâ mu je oblil lica. In kričal je, kričal kakor ptič v precepu in ni prej odjenjal, da ga je moral rešiti sam Nace. Nace je to rad storil. In še rajši bi bil to storil, ko bi bil videl, da ga gledata gospod in gospa ... A ko je bil spet sam pri delu, je le vzdihnil:

»Žvirca sitna!«

Bogdan je pa tedaj k sreči že pripovedoval papanu in mami, kakšna »huda reč« je notri v tisti piščali in kako hrope in pljuje, da je groza.



Jos. Vandot:

Leš v zameni.

(Povest.)

(Nadaljevanje.)



In Leš se je ozrl nemirno okrog sebe. Madro je potisnil na oči in se je spustil kar v tek po strmini. Toda dolgo časa ni mogel teči, ker mu je kmalu pošla sapa. Pa je pričel počasneje stopati navzgor, in ga je bilo res vedno bolj strah. In spet je pričel govoriti na glas: »Saj nisem tako hudoben. Samo neumen sem. In v neumnosti sem podstavil Petru tisti kolec. V neumnosti sem zasmehoval škrate, pa tudi botrêu sem se prejle nalagal samo iz neumnosti. Saj mi je zdaj žal, ker sem Petru storil hudo. Zato me pa pustite v miru, vi strahovi, pa tudi vi, rdeči škratje, me pustite v miru! Bom pa od danes naprej priden ...!«

Pa se je Hladnikov Leš zdaj res kesal svoje hudobnosti. Kar peklo ga je v srcu in grizlo nekaj bridkega, in bal se je, in strah ga je bilo. Zato je pa sopel na vso moč navzgor, da pride čimprej iz samote. Pričelo se je mračiti, še preden je Leš prišel na vrh. Globoko pod njim je ležala dolinica, že vsa zavita v večerni mrak. A nad njim sta se užigali na modrem nebu dve drobni, komaj vidni zvezdici. Leš pa še vedno ni bil na vrhu strmega klanca. Zato ga je bilo pa vedno bolj strah, in vedno bolj nemiren je postajal. — »Ničesar hudega ni bilo,« si je ponavljal. »O, sliši me, Peter, in tudi vi, škratje, me slišite! Bila je norčavost, samo moja norčavost ...«

Toda, hvala Bogu! Prisopihal je vrh strmine in se je ozrl na planotico, ki je ležala nedaleč pod njim. V mraku je razločil samotne hišice. Odvalil se mu je od srca težak kamen, in oddahnil se je globoko. Že se je hotel spustiti v dir in steči navzdol. Tedaj pa obstane in se ozre ves preplašen okrog sebe. Zdi se mu, da nekaj šumi kraj poti v goščavi, plahuta in se vzpenja in hrope s čudnim, strašnim glasom. Divji strah se poloti Leša, in od strahu ne more premakniti nog. Strmi in gleda v